

08 — OSTRVO PINGVINA

Sanjao sam je sinoć. Imala je velike bele dlanove...

Bele kao brašno? Čuo sam jednog kako kaže da ništa nije belo kao njegovo brašno. Tajna je u doblom đublivu— sa stolice je poletela duga koščata ruka i napravila salto. Pokvarila mu priču. Glupo brašno, zar je to važno kad je sanjao nju! Zato je nastavio, rešen da ni najmanjim pokretom ne potvrdi pitanje nevaljalca.

... i nosila je čokoladu.

Čokoladu kažeš. T-he, čuo sam da kvali zube. Jedan zubač je, dobro se sećam, lekao— da si manje jeo čokoladu, ne bih molao da vadim zub. Ja neću da budem klezub kao ona sa šaltela, t-he, jeste videli— mleo je dugoruki iz salta u trostruki, petostruki, pokazujući u pravcu pokvarenog aparata za kafu, kome je davno, toliko davno da se ni sam više nije sećao kada, docrtao osmeh, a u naletu inspiracije i prvi kvaran zub. Sve je to nesrećnom aparatu davalo neki otužan ljudski lik, koji bi, uz povremeno pištanje dotrajalog mehanizma, podsećao dečake na nešto što se nekad davno videlo, čulo, nešto što je i vreme zaboravilo, ali što se kao i to uporno pištanje držalo još među zupčanicima sećanja.

Dugoruki se i dalje cerio, pokazujući dug red svojih savršeno belih zuba, pod kojima se priča o njoj i čokoladi, kao pod velikim vodeničkim točkom, osipala iz brašna u brašno.

Kad već posećuješ zubare, mogao bi i do logopeda. Šta ti vrede toliki zubi i jezik kad si i sam kllezub— dosetio se šta će ga učutkati.

A ti bi mogao kod psihologa, mnogo fantazilaš— i pogrešio. Točak je radio punom snagom. A da mu izbije zube— pomisao na dugorukog

bez zuba i još nerazgovetnije zvuke koje bi tada ispuštao čisto ga obrađova. Video ga je kako se bacaka kao riba uhvaćena na suvom, kako se svi smeju, a njemu dozvoljavaju da završi priču o čokoladi i njoj. A kakva je to čokolada bila! Jasno se sećao omota— ostrvo pingvina— isto ono sa postera iz čekaonice! Nežno je otpakovao celofan, prineo čokoladu ustima i, taman kad se spremao da zagriže, probudio ga je pisak krezube sa šaltera. Ipak, ni ona, ni dugoruki sa svojim brašnom i blašnom, nisu ga mogli sprečiti da dan provede u radosnom iščekivanju. Osećao je pod sobom talasanje južnih mora o kome je slušao od kapetana iz petice.

Kapetan, mali bleđi dečak zavezan na krevetu, pričao je o zelenim mlazevima ribe, suncu koje liči na rovito jaje, o katarkama koje se ljuljaju poput ljubičastih saksija. Pričao je o ostrvu pingvina koje je skriveno na kraju sveta, a u koje će jednom ponovo otići. *Pingvini— to su čudesna stvorenja— šaputao je dečak— Bog im je potkresao krila, ostavio da nespretno gacaju po ledu, ali pingvin u vodi! Eee, to treba videti! U vodi pingvin leti! Da, leeeeti—* pokušavao je kapetan da se izbori u sopstvenoj vodi, koja mu je neprestano izlazila na usta. A onda bi, izmoren i zagledan u crveni ispljuvak u kome se ogledalo parče neba, dugo oponašao let pingvina i sam postajući deo nekog nevidljivog, dalekog jata.

Fantazilaš, pingvini ne mogu da lete! T-he, taj kapetan je lud, treba mu vezati malamu da ne plića.

Mi ćemo vama vezati ako ne prestanete— sevnulo je iza dugorukog— *šta ako je bila, a niko je nije video? Šta ako je—* knedla skliznu niz grlo— *otišla?*

Tišinu koju je na trenutak izazva misao da je Ona zaista mogla otići, prekinu krezuba. Par isprva nejasnih, disonantnih tonova odjeknu čistije, činilo se u suglasnik, pa u samoglasnik. Nemirne se uši odjednom zastaviše u vazduhu i oslušnuše— dva sloga slivala su se sada sasvim jasno u

Majka— šapnu svečano dugoruki formulu od koje oživeše stopala skrivena među nogarima stolica. *Majka*— ponovi neko i vlažne detinje zene poleteše ka ženi u plavoj haljini. Morala je biti plava, tu nije bilo sumnje. Krezuba još jednom ponovi ime i Majka koraknu...

Plavo platno haljine najednom preseče ustajali bolnički vazduh. Učini se svakom da to neki beskrajni, šušketavi okean ispunjava prostorijsku i prima ih u sebe zajedno sa pingvinima sa postera. Sa zida namignu zelena riba i preskoči ljubičasto veslo prozora. A onda neki crveni krik iz dubine, nešto preteće i strano kriknu opet iz krezube i kao gusta, lepljiva voda jurnu da potopi pingvine. A kada je i poslednji pingvin nestao u talasu, voda se počeo povlačiti iz čekaonice. Šćućuren kraj vrata, sedeo je kapetan i uplašeno gledao u neobični jarbol s posadom naglavce. Pitao se gde se to nalazi i kakve to plave detinje oči zure netremice u njega.

Teturav i težak, Dugoruki prvi skoči sa stolice, zaklati se da pozdravi pridošlicu i po prvi put nespretnim saltom, koji otkri dve tanke žute mišice, pokaza na aparat za kafu, trudeći se da što više naglasi ono svoje *klillezuba*. Zatim se okrenu prema još zaleđenim dečijim nogama i veselo namignu— *pličaj, pličaj mu o čokoladi i pingvinima...*